

מעשה ממלך עניו

חלק ב

ישעיהו גוטליב

*המשך לסיפור "מלך עניו" של ר' נחמן מברסלב
בעקבות חבורת ר' נחמן, בהנחיית הרב אלחנן ניר.*

ומחמת שראה המלך אותו הדיוקן היה מצטער מאד, כי ראה כי באמת המלך איש אמת ועניו מאד. והיה מצטער צער גדול מאד על המדינה הנ"ל, איך כולם שם מלאים שקר ומרמה. והמלך שלהם איש אמת ועניו, ואין יודעים את אותו המלך, כי אזי וודאי היו עוזבים המעשים הרעים שלהם. וחישב המלך מה לעשות.

וקרא המלך לחכם ושאלו על המדינה הנ"ל. וסיפר לו החכם על אותו האיש, הנמצא בבית הכולל כל הבתים של העיר הכוללת כל הערים במדינה הכוללת כל המדינות. והאותו האיש עושה צחוק גדול, וכולו שקר ומרמה. והבין אותו המלך מה יעשה. וחשב לעשות תחבולה איך להביא את המלך אל אותו האיש. וודאי כשיראה את איך המלך שלו איש אמת ועניו, מיד יפסיק מכל הליצנות שלו. והחליט המלך לילך בעצמו אל המלך. כי החכם חכם מאד, וצריך לבוא אל המלך בפשטות, כי המלך איש אמת ועניו. וחשב איך יעשה תחבולה בפשטות.

והלך אל המלך העניו וראהו מכוסה בוילון. וביקש להוריד הוילון. ומחמת ששמע המלך העניו קול המלך, מיד הוריד הוילון, כי רצה לידע את אותו המלך ומה רצונו. ואמר לו לילך עמו אל מקום אחד, רק התנה איתו תנאי אחד שיוריד הוילון וילך עמו. והלכו שניהם אל הבית הנ"ל.

והיה המלך העניו מצטער צער גדול מאד, כי ראה בדרך פני האנשים במדינה, והיה מתבייש לפני המלך מחמת שבני המדינה שלו רעים ומלאים שקרים. והגיעו אל הבית הנ"ל. ושם האיש הנ"ל עומד ועושה הקאטאויש שלו, והמלך העניו היה

מתבייש בושה גדולה. ואמר המלך אל האיש הנ"ל להסתכל במלך, כי אזי וודאי יבין איך המלך שלו איש אמת ועניו ויפסיק כל הליצנות שלו. והביט אותו האיש בפני המלך, אך מחמת שהיה המלך נסתר מבני המדינה לא ידע כי זה המלך. והתחיל האיש לצחוק צחוק גדול, והיה הולך ומבייש את המלך. ומחמת שהיה רע מאד מאד התחיל אוסף קהל גדול, עד שבאו כל המדינה אל אותו הבית. והיה אותו האיש לועג ומקלס את המלך, וצחקו כל הקהל. והבין העניו כי באמת הוא גיבור גדול ואיש אמת ועניו, אך מלך איננו, והיה מצטער. וחשב מה לעשות להיות מלך.

והלך משם עד שבא אל הארמון. ולקח הווילון ושרף אותו. והיה יושב ובוכה איך לא היה מלך כלל. והיה בוכה בקול גדול כל אותו היום וכל אותו הלילה. והיו הדמעות יוצאות והולכות, ומילאו כל הארמון. וזרמו הדמעות, עד אשר הפכו נהר. והיה הנהר חוצה את העיר, עד אשר הגיע אל פתח הבית הנ"ל. והיו שם כל המדינה, כי דרך אנשים המתקלים לרעה להישאר וליישב זה עם זה, והיו שם כל היום וכל הלילה. ומחמת שהיו שם זמן רב היו צמאים מאד. והחלו שותים מהנהר. ולא ידעו כי אלו הדמעות הם דמעות הנשמה של המלך. ושתו כולם. ומחמת ששתו, מיד נפקחו עיניהם, וידעו כל הרעה אשר עשו. והיו מצטערים מאד ומתביישים איש מפני רעהו. כי כל אחד ראה רק הרעה שעשה בעצמו ולא ראה רעה בחברו כלל.

והיו עצובים מאד, והיו מחפשים נחמה ולא מצאו. והלכו בכל המדינה, עד שהגיעו לארמון. ושמעו את המלך בוכה. והבינו כי המלך שלהם איש אמת ועניו מאד, ושמתו כולם. ומחמת ששמחו, החלו לשיר. והיו שרים בקול גדול מנגינה נפלאה, אשר אין כמותה בעולם, כי הייתה המנגינה שירתה של הנשמה. ושרו עימהם כל החיות והעופות והמלאכים, כי באמת הייתה שמחה גדולה ועצומה מאד. והמלך שמע את השירה, עד שפסק מלבכות והציץ בחלון, וראה כל העם שלו ופניהם טובים וישרים. ושמח המלך מאד, ושר עימהם. כי ידע כי הוא גיבור גדול ואיש אמת ועניו, וידע כי הוא מלך.